

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 246/2019-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 11. júna 2019 v senáte zloženom z predsedníčky Jany Baricovej a zo sudcov Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a Mojmíra Mamojku predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti SATRO s. r. o., Hodonínska 25, Bratislava, IČO 31335161, zastúpenej advokátskou kanceláriou STANO a partneri s. r. o., Námestie 1. mája 16, Bratislava, v mene ktorej koná advokát JUDr. Peter Stano, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Trnave sp. zn. 23 Co 58/2018 z 10. decembra 2018 a postupom predchádzajúcim jeho vydaniu a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti SATRO s. r. o. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. marca 2019 doručená ústavná sťažnosť obchodnej spoločnosti SATRO s. r. o., Hodonínska 25,

Bratislava, IČO 31335161 (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátskou kanceláriou STANO a partneri s. r. o., Námestie 1. mája 16, Bratislava, v mene ktorej koná advokát JUDr. Peter Stano, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 23 Co 58/2018 z 10. decembra 2018 (ďalej len „napadnutý rozsudok“) a postupom predchádzajúcim jeho vydaniu (ďalej len „postup v napadnutom konaní“).

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej priložených vyplýva, že sťažovateľka bola stranou v konaní vedenom Okresným súdom Piešťany (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 12 C 15/2015 v procesnom postavení žalobkyne, ktorá sa žalobou proti [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalovaná“) domáhala zaplata sumy 110,10 € s príslušenstvom z titulu náhrady hodnoty poskytnutých zariadení po ukončení zmluvy č. 331501716 o poskytovaní elektronických komunikačných služieb (ďalej len „zmluva“), ktorá bola medzi žalobkyňou ako poskytovateľkou telekomunikačných služieb a žalovanou ako spotrebiteľkou uzavretá 15. augusta 2007.

3. Okresný súd rozsudkom sp. zn. 12 C 15/2015 z 21. septembra 2017 (ďalej len „rozsudok z 21. septembra 2017“) žalobu zamietol a náhradu trov konania žalovanej nepriznal. Vo veci samej rozhodol okresný súd bez nariadenia pojednávania a za procesnej pasivity žalovanej.

4. Na odvolanie sťažovateľky bol rozsudok okresného súdu z 21. septembra 2017 potvrdený ako vecne správny napadnutým rozsudkom krajského súdu.

5. Základom ústavnej sťažnosti je nesúhlas sťažovateľky s právnym záverom krajského súdu týkajúcim sa posúdenia povinnosti žalovanej uhradiť odmenu za poskytnutú službu a hodnotu poskytnutých zariadení v kontexte jej pasivity v procesnej obrane.

6. Sťažovateľka zdôrazňuje, že aj po prijatí Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) naďalej platí zásada „*legis vigilantibus non dormientibus subveniunt*“. Keďže počas

celého konania sa žalovaná k veci vôbec nevyjadrila, jej procesná pasivita mala vyvolať procesný dôsledok v podobe buď nespornosti nepopretých skutkových tvrdení protistrany (§ 151 ods. 1 CSP), alebo neúčinnosti nekvalifikovaného popretia skutkového tvrdenia protistrany (§ 151 ods. 2 CSP). Uvedené podľa sťažovateľky platí aj v spotrebiteľských sporoch, pri ktorých sa nepoužijú ustanovenia o sudcovskej a zákonnej koncentrácii podľa § 296 CSP, t. j. § 153 a § 154 CSP.

7. Sťažovateľka ďalej zdôrazňuje, že v zásade platí, že dokazovanie v sporovom konaní slúži na zistenie toho, čo strany tvrdili, a všeobecný súd má možnosť „materiálnej korekcie a teda môže strany vyzvať na doplnenie skutkových tvrdení (§ 150 ods. 2 CSP). Tento materiálny korektív však nemôže nahrádzať procesnú aktivitu strán a ich povinnosť tvrdiť. Žalovaná zostala pasívna. Žalovaná teda nepoprela, že v rozhodnom období jej sťažovateľ neposkytol služby, preto záver súdu prvej aj druhej inštancie o nepreukázaní poskytnutia služieb žalovanej zo strany sťažovateľa v rozhodnom období, nebol správny.“.

8. Sťažovateľka na podklade skutočnosti, že žalovaná nepoprela ňou žalovaný nárok, argumentuje, že v jej veci konajúce súdy nepostupovali podľa § 151 CSP, v dôsledku čoho je ich postup nepredvídateľný a prekvapivý.

9. Podľa sťažovateľky v jej veci konajúci súd nemohol konať bez nariadenia pojednávania, ak zastával názor, že nárok je sporný. Ak potom „tvrdený skutkový stav, žalovanou nepopretý, súd neprevzal za základ rozhodnutia, mal nariadiť pojednávanie na prejednanie veci samej (§ 297 CSP), na ktorom by určil, ktoré skutkové tvrdenia sú medzi stranami sporné a ktoré sa považujú za nesporné, ktoré dôkazy vykoná a ktoré nevykoná, s uvedeným predbežného právneho posúdenia veci (§ 181 ods. 2 CSP).“.

10. Pokiaľ vo veci konajúce súdy dospeli k záveru, že listinné dôkazy pripojené k žalobe nepreukazujú tvrdenia sťažovateľky (žalobkyne) v nej (ktoré žalovaná nepoprela), bolo dôvodné nariadiť pojednávanie vo veci samej. Sťažovateľka k tomu ďalej uvádza, že „ak súd dospeje k záveru o potrebe korekcie následku nesplnenia procesnej povinnosti,

na prejednanie sporu nariadi pojednávanie s cieľom poskytnúť stranám sporu ochranu ich práv prostredníctvom ústneho a bezprostredného konania.“.

11. S odkazom na judikatúru krajského súdu v iných totožných veciach sťažovateľka namieta, že v jej veci došlo v dôsledku odklonu od rozhodovacej činnosti k porušeniu zásady predvídateľnosti postupu súdu (rozhodnutia krajského súdu vydané vo veciach sp. zn. 10 Co 332/2017, sp. zn. 9 Co 7/2017 alebo sp. zn. 26 Co 9/2018).

12. V dôsledku uvádzaných skutočností postup krajského súdu v napadnutom konaní a v tomto konaní vydaný napadnutý rozsudok porušili požiadavku spravodlivosti a materiálnej ochrany práv, sú neodôvodnené a vyúsťujúce do porušenia označených práv sťažovateľky.

13. Na podklade uvedeného sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie o nej rozhodol nálezom tak, že vysloví porušenie práv zaručených čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu a postupom predchádzajúcim jeho vydaniu, napadnutý rozsudok krajského súdu zruší a vec vráti krajskému súdu na ďalšie konanie a krajský súd zaviazne zaplatiť sťažovateľke trovy právneho zastúpenia v celkovej sume 390,50 €.

II.

14. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

15. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je

s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

16. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

17. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania, a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc, b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovel žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37, c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom, d) ktorý je neprípustný, e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou, f) ktorý je podaný oneskorene, g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

18. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde.

19. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

III.

20. Predmetom preskúmania ústavného súdu je postup krajského súdu v napadnutom konaní a napadnutý rozsudok vydaný v tomto konaní, ktoré sú podľa sťažovateľky neodôvodnené, čím porušujú jej práva zaručené čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. V konkrétnostiach sťažovateľka zdôrazňuje, že skutočnosť nepopretia ňou žalovaného nároku zo strany žalovanej dostatočne odôvodňovala nevyhnutnosť aplikácie § 151 CSP. Pokiaľ všeobecný súd v jej veci neaplikoval citované ustanovenia Civilného sporového poriadku, potom je jeho postup nepredvídateľný a prekvapivý (ďalej len „námietka

nevyhnutnosti aplikácie § 151 CSP“). Sťažovateľka ďalej argumentuje povinnosťou všeobecného súdu v jej veci nariadiť pojednávanie, keďže bol toho názoru, že jej nárok je sporný (ďalej len „námietka nenariadenia pojednávania“). V závere ústavnej sťažnosti argumentuje, že zo strany krajského súdu došlo v napadnutom konaní v dôsledku odklonu od rozhodovacej činnosti v iných totožných veciach aj k porušeniu zásady predvídateľnosti postupu všeobecného súdu (ďalej len „námietka odklonu od rozhodovacej činnosti krajského súdu“).

21. Ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou konštatuje, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sú obdobné záruky, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom postupom ustanoveným zákonom. Z uvedeného dôvodu v týchto právach nemožno vidieť podstatnú odlišnosť (II. ÚS 27/07).

22. V súvislosti s namietaným porušením základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie ústavný súd ďalej zdôrazňuje, že vo vzťahu k všeobecným súdom nie je súdom opravným. Jeho právomoc preto nenahrádza postupy a rozhodnutia všeobecných súdov a nepoužíva sa na skúmanie namietanej vecnej nesprávnosti (III. ÚS 292/2018).

23. Rešpektujúc judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, ústavný súd vo svojej ustálenej judikatúre neustále pripomína, že jedným z kľúčových princípov spravodlivého súdneho konania, ako ich garantuje čl. 6 ods. 1 dohovoru, je aj právo na náležité odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Jeho obsahom je právo strany sporu na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré preskúmateľným spôsobom, jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Princíp spravodlivosti („fairness“) pritom zaväzuje súdy, aby pre svoje rozhodnutia poskytli dostatočné a relevantné dôvody (napr. III. ÚS 135/04, III. ÚS 198/05, III. ÚS 34/07). Potreba náležité odôvodniť súdne rozhodnutie je daná tiež vo verejnom záujme, pretože je jednou zo záruk, že výkon spravodlivosti nie je arbitrárny, neprehľadný a že rozhodovanie súdu je kontrolovateľné verejnosťou (IV. ÚS 296/09).

24. Cieľom predbežného prerokovania každého návrhu je rozhodnúť o jeho prijatí na ďalšie konanie alebo o jeho odmietnutí, a teda vylúčení z ďalšieho konania pred ústavným súdom zo zákonom ustanovených dôvodov. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie ústavnej sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným rozhodnutím alebo iným zásahom orgánu štátu do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej, ako aj nezistenie žiadnej možnosti porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (m. m. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

25. Vychádzajúc z už uvádzaných premís, ústavný súd podrobil postup krajského súdu v napadnutom konaní a napadnutý rozsudok vydaný v tomto konaní ústavnému prieskumu a dospel k záveru, že ústavná sťažnosť je zjavne neopodstatnená.

26. Krajský súd v napadnutom rozsudku zdôraznil, že sťažovateľka si uplatnila nárok na náhradu za poskytnuté a nevrátené zariadenia, a pritom poukázala na príslušné ustanovenia zmluvy, z ktorých vyplýva, že v prípade nevrátenia zariadenia v určenej lehote alebo v prípade vrátenia poškodeného zariadenia je poskytovateľ (sťažovateľka) oprávnený účtovať účastníkovi zmluvnú pokutu v zmysle cenníka a vzniknutú škodu, ktorá presahuje výšku zmluvnej pokuty.

27. V podstatnej časti napadnutého rozsudku krajského súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok okresného súdu z 21. septembra 2017 ako vecne správny, tento zdôraznil, že *„Ak sa žalobca domáhal náhrady za poskytnuté zariadenia, z čl. V. bod 5 zmluvy vyplýva len povinnosť vydať poskytnuté zariadenia, ale žalobca sa žalobou nedomáha vydania vecí, ale náhrady za poskytnuté veci. Z uvedeného článku ale nevyplýva, že by sa zmluvné strany dohodli na zaplatení protihodnoty za poskytnuté a nevrátené veci (zariadenia). Ak by mala žalovaná zaplatiť hodnotu vecí vyplývajúcej zo záväzku (napr. zmluvy o výpožičke ako to uvádza žalobca aj v odvolaní) takáto dohoda by nemohla byť platná, pretože z § 659 OZ (upravujúci zmluvu o výpožičke) vyplýva, že vypožičiavateľ má právo vec po dohodnutú dobu užívať bezplatne. Ak bol uplatnený nárok považovaný za zmluvnú pokutu, súd prvej*

inštancie správne uzavrel, že žalobca nepreukázal písomnou zmluvou dohodnutú výšku zmluvnej pokuty v zmysle § 544 OZ. Čl. V. bod 5 nemožno považovať za uzavretú písomnú dohodu o zmluvnej pokute, pretože v tomto bode chýba jej výška. Pri zmluvnej pokute nestačí odkaz na cenník, pretože cenník žalovaná nepodpísala a preto nie je splnená písomná forma zmluvy. Navyše žalobca do spisu založil ako dôkaz pripojený k žalobe cenník zmluvných pokút platný od 09.01.2014 (č. l. 14), t. z. nie aktuálny cenník v čase uzatvárania zmluvy 20.09.2010. Ak sa žalobca mienil domáhať zaplatenia dlžnej sumy titulom náhrady škody, mal tvrdiť a preukazovať základné predpoklady pre uplatnenie nároku, za ktoré sa považuje vznik škody, protiprávne konanie žalovanej, zavinenie a príčinná súvislosť medzi vznikom škody a protiprávnym konaním, čo však ani žaloba, ani jej doplnenie neobsahuje. Súd prvej inštancie tiež správne vyhodnotil, že požadovaná suma, či už zo záväzku, alebo titulom zmluvnej pokuty, alebo náhrady škody nie je vôbec odôvodnená, pretože žalobca ani len netvrdil, či poskytol žalovanej zariadenie nové, alebo použité a ako sa vysporiadal so skutočnosťou, že žalovaná zariadenie tri roky používala a riadne za poskytované služby platila. Nemôže byť v súlade ani s dohodou, ani s právnymi predpismi, aby odberateľ služby platil rovnakú cenu za nevrátené nové zariadenie alebo použité zariadenie, resp. bez zohľadnenia amortizácie a životnosti zariadenia. Žalobca v odvolaní poukazuje na to, že bežne použité a vrátené zariadenia poskytuje ďalším klientom, preto výšku uplatneného nároku bez riadneho zdôvodnenia nemožno považovať za opodstatnenú.“.

K námietke nevyhnutnosti aplikácie § 151 CSP

28. Podľa § 150 ods. 1 a 2 CSP strany majú povinnosť pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu (odsek 1). Na zistenie podstatných a rozhodujúcich skutočností môže súd strany požiadať o ďalšie skutkové tvrdenia (odsek 2).

29. V súlade s § 151 ods. 1 a 2 CSP skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné (odsek 1). Ak strana poprie skutkové tvrdenia,

ktoré sa týkajú jej konania alebo vnímania, uvedie vlastné tvrdenia o predmetných skutkových okolnostiach, inak je popretie neúčinné (odsek 2).

30. Sťažovateľka vyvodzuje nepredvídateľnosť a prekvapivosť postupu v jej veci konajúcich všeobecných súdov z neaplikácie § 151 ods. 1 a 2 CSP.

31. Vo všeobecnosti sa posúdenie otázok, ktorá strana sporu je povinná tvrdiť a aký je obsah jej povinnosti tvrdiť, odvíja od hmotného práva. Platí pritom, že strana sporu je povinná tvrdiť skutočnosti, ktoré sú na základe hmotného práva spôsobilé privodiť jej úspech v spore. Bremeno tvrdenia je pritom v korelácii s bremenom popretia tvrdení protistrany (ŠTEVČEK, M. a kol. *Civilný sporový poriadok. Komentár*. Praha : C. H. Beck, 2016, s. 569.).

32. Sporové konanie je konaním kontradiktórnym, čo znamená, že tá strana sporu, ktorá z určitej skutočnosti vyvodzuje právne následky, musí tvrdiť skutočnosti a k tvrdeným skutočnostiam predložiť alebo označiť dôkazné prostriedky, inak úspešnou byť nemôže.

33. Pokiaľ sa sťažovateľka od žalovanej v napadnutom konaní domáhala zaplatenia sumy 110,10 € s príslušenstvom z titulu náhrady hodnoty poskytnutých zariadení po ukončení zmluvy, bolo jej povinnosťou uviesť tvrdenia o skutočnostiach, z ktorých náhradu hodnoty (škody) požaduje. Ako to z odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu vyplýva, ani žaloba a ani jej doplnenie neobsahovali *„základné predpoklady pre uplatnenie nároku, za ktoré sa považuje vznik škody, protiprávne konanie žalovanej, zavinenie a príčinná súvislosť medzi vznikom škody a protiprávnym konaním... požadovaná suma, či už zo záväzku, alebo titulom zmluvnej pokuty, alebo náhrady škody nie je vôbec odôvodnená, pretože žalobca ani len netvrdil, či poskytol žalovanej zariadenie nové, alebo použité a ako sa vysporiadal so skutočnosťou, že žalovaná zariadenie tri roky používala a riadne za poskytované služby platila.“*.

34. Z relevantnej citovanej časti napadnutého rozsudku krajského súdu vyplynulo, že sťažovateľkou uplatnený nárok na náhradu škody (hodnoty zariadenia) nebol riadne tvrdený a ani preukázaný. Za tejto procesnej situácie je preto správny záver krajského súdu

o tom, že pasivita protistrany (v tomto prípade žalovanej) nemôže mať za následok (aplikáciou § 151 ods. 1 a 2 CSP) povinnosť všeobecného súdu „*priznať akýkoľvek uplatnený nárok*“ (citované z napadnutého rozsudku krajského súdu).

35. Vzhľadom na už uvádzané a berúc do úvahy podstatnú skutočnosť zanedbania procesnej povinnosti sťažovateľky tvrdiť, je už na prvý pohľad zjavné, že aplikácia § 151 ods. 1 a 2 CSP bola v okolnostiach prejednávanej veci neopodstatnená. Prejavuje sa tu už zmienená korelácia bremena tvrdenia a bremena popretia tvrdenia protistranou. Všeobecný súd nemôže vyvodzovať právne účinky zo zanedbania procesnej povinnosti protistrany poprieť tvrdenia žalobcu, ak žalobca samotný zanedbal svoju povinnosť tvrdenia. Povinnosť strany sporu tvrdiť má pritom kľúčový význam a predstavuje jeden zo základných princípov civilného procesu (čl. 8 CSP – procesné povinnosti a procesné bremená).

36. Zo všetkých uvedených dôvodov je námietka nevyhnutnosti aplikácie § 151 CSP vo veci sťažovateľky nedôvodná.

K námietke nenariadenia pojednávania

37. V súlade s § 297 písm. b) CSP pojednávanie nie je potrebné nariadiť, ak ide iba o otázku jednoduchého právneho posúdenia veci, skutkové tvrdenia strán nie sú sporné a hodnota sporu bez príslušenstva neprevyšuje 1 000 eur.

38. Sťažovateľka dôvodí nevyhnutnosťou nariadenia pojednávania a túto nevyhnutnosť odôvodňuje existenciou „spornosti“ tvrdenia strán, keďže okresný súd žalobkyňou (sťažovateľkou) tvrdený skutkový stav neprevzal za základ rozhodnutia. Uvedené podľa sťažovateľky dostatočne odôvodňovalo nariadenie pojednávania na účely určenia, ktoré skutkové tvrdenia sú medzi stranami sporné a ktoré sporné nie sú. Sťažovateľka námietku nenariadenia pojednávania predostrela v odvolacom konaní a krajský súd sa ňou nezaoberal.

39. S prihliadnutím na závery konštatované ústavným súdom vo vzťahu k prvej námietke a odvíjajúce sa predovšetkým od zanedbania povinnosti sťažovateľky ako žalobkyne ňou uplatnený nárok na náhradu škody (hodnoty zariadenia) riadne tvrdiť a preukázať nie je opodstatnená ani námietka nenariadenia pojednávania, resp. nesplnenia zákonných podmienok pre rozhodnutie bez nariadenia pojednávania. Spornosť ako kritérium pre nenariadenie pojednávania sa v súlade s citovaným ustanovením Civilného sporového poriadku týka zisteného skutkového stavu a v konkrétnych okolnostiach veci bola požiadavka nespornosti skutkových tvrdení splnená tým, že žalovaná sa k žalobe sťažovateľky nevyjadrila. Ani námietka nenariadenia pojednávania preto nie je dôvodná.

40. Navyše ústavný súd zdôrazňuje, že inštitút materiálnej korekcie (na ktorý poukazuje v ústavnej sťažnosti samotná sťažovateľka) nemôže nahrádzať procesnú aktivitu strán a ich povinnosť tvrdiť. Z predloženého napadnutého rozsudku krajského súdu (bod 14) vyplýva, že sťažovateľka ako žalobkyňa bola okresným súdom pred rozhodnutím vo veci vyzvaná, aby uviedla, „z akého titulu si uplatňuje nárok, resp. od ktorého ustanovenia zmluvy alebo zmluvných podmienok.“. Okresný súd teda inštitút materiálneho korektívu uplatnil a jeho nevyužitím samotnou sťažovateľkou sa táto sama vystavila riziku procesnej sankcie v podobe straty sporu.

41. Ústavný súd síce zistil, že na odvoláciu námietku sťažovateľky o rozhodnutí okresného súdu bez nariadenia pojednávania krajský súd nereagoval vôbec, avšak uvedené procesné pochybenie vo veci sťažovateľky konajúceho krajského súdu nedosahuje v konkrétnych okolnostiach prejednávanej veci (aj s prihliadnutím na predbežný záver o nedôvodnosti námietky nenariadenia pojednávania, a tým aj splnenia zákonných podmienok pre rozhodnutie bez nariadenia pojednávania) takú intenzitu, ktorá by mala rozhodujúci dosah na sťažovateľkou namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie.

K námietke odklonu od rozhodovacej činnosti krajského súdu

42. Sťažovateľka namieta, že v jej veci došlo k odklonu od rozhodovacej činnosti krajského súdu v iných totožných veciach.

43. V tomto kontexte ústavný súd zdôrazňuje, že mu neprislúcha zjednocovať *in abstracto* judikatúru všeobecných súdov a suplovať právomoc, ktorá podľa § 8 ods. 3 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov je zverená Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“). Zjednocovanie judikatúry všeobecných súdov je podľa zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov [§ 8 ods. 3, § 20 ods. 1 písm. b), § 21, § 22 a § 23 ods. 1 písm. a)] zverené najvyššiemu súdu (resp. jeho plénu a kolégiám), keď mu okrem iného priznáva aj právomoc zaujímať stanoviská k zjednocovaniu výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov (m. m. I. ÚS 17/01, III. ÚS 346/05). Vzhľadom na uvedené nie je možné vnímať postavenie ústavného súdu ako orgánu, ktorého úlohou by bolo zjednocovať stanoviská najvyššieho súdu (m. m. I. ÚS 199/07, II. ÚS 273/08, IV. ÚS 331/09, III. ÚS 197/2011), ako aj rozhodovaciu prax všeobecných súdov (m. m. I. ÚS 199/07, I. ÚS 18/08, II. ÚS 152/2011). Navyše od 1. júla 2016 je zabezpečenie jednoty rozhodovania a jednoty judikatúry všeobecných súdov predovšetkým úlohou veľkého senátu najvyššieho súdu (§ 48 CSP). Do týchto kompetencií najvyššieho súdu nemá ústavný súd oprávnenie zasahovať (m. m. IV. ÚS 342/2010, III. ÚS 348/2011, IV. ÚS 142/2012, III. ÚS 11/2014).

44. Z uvedených dôvodov ani námietka odklonu od rozhodovacej činnosti krajského súdu nie je dôvodná.

45. Ústavný súd na podklade uvedeného konštatuje, že právne závery krajského súdu sú v napadnutom rozsudku zdôvodnené vyčerpávajúcim spôsobom a presvedčivo. Krajský súd vo svojom rozhodnutí dostatočným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré bolo potrebné rozsudok okresného súdu z 21. septembra 2017, ktorým bola žaloba zamietnutá, potvrdiť ako vecne správny. Napadnutý rozsudok krajského súdu nie je možné považovať za arbitrárny ani svojvoľný, keďže ním krajský súd reagoval na všetky relevantné argumenty sťažovateľky a jeho závery sú podľa názoru ústavného súdu logické, argumentačne konzistentné, nepopierajú zmysel a účel aplikovaných noriem platného práva,

a preto ich možno za daných skutkových okolností považovať aj za ústavne konformné. Ústavný súd sa po oboznámení s obsahom odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu presvedčil o tom, že sťažovateľka dostala ústavne konformné odpovede v súvislosti s jej námietkami, čo postačuje pre záver, že výhrady sťažovateľky sú zjavne neopodstatnené.

46. Vychádzajúc z uvedeného a s poukazom na to, že obsahom označeného základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (II. ÚS 218/02, resp. I. ÚS 3/97), ústavný súd dospel k záveru, že medzi postupom krajského súdu v napadnutom konaní a napadnutým rozsudkom krajského súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by signalizovala reálnu možnosť vyslovenia ich porušenia po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

47. Nad rámec uvedeného ústavný súd uvádza, že v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (IV. ÚS 358/08, IV. ÚS 33/2010, IV. ÚS 431/2012, IV. ÚS 72/2013) vyhodnotil predmet súdneho konania v tejto konkrétnej veci tak, že ide o vec nižšej významnosti (o tzv. bagateľnú vec). Vychádzal z toho, že ak Civilný sporový poriadok vylučuje u bagateľných vecí prieskum rozhodnutí vydaných druhostupňovými súdmi v mimoriadnom opravnom konaní (podanie dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku v prípade bagateľných vecí je v zmysle § 422 ods. 1 Civilného sporového poriadku neprípustné), bolo by proti logike pripustiť, aby ich prieskum bol automaticky posunutý do roviny ústavného súdnictva. Opodstatnenosť sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy v takejto veci prichádza do úvahy iba v prípadoch extrémneho vybočenia zo štandardov, ktoré sú pre postupy zisťovania skutkového základu sporu a pre jeho právne posúdenie esenciálne. Táto skutočnosť totiž už sama osebe zakladá dôvod na odmietnutie ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenej.

48. Pretože ústavná sťažnosť bola odmietnutá v celom rozsahu, ústavný súd o ďalších nárokoch na ochranu ústavnosti uplatnených v ústavnej sťažnosti nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. júna 2019